



LUMINA LUMII

„Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12)

Numărul 3

Publicație a Parohiei ortodoxe române „Toți Sfinții” - Grenoble

Februarie 2005

„Bucură-te cea plină de dar, Născătoare de Dumnezeu, că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos, Dumnezeul nostru, luminând pe cei din întuneric. Veseleşte-te și tu, bătrânule drepte, primind în brațe pe Liberatorul sufletelor noastre, Cel ce a dăruit nouă și învierea.” (Troparul Întâmpinării Domnului)

Întâmpinarea Domnului (2 februarie)

Viețile sfinților pe luna februarie sunt împodobite încă de la început cu una din cele douăsprezece sărbători împărătești de mare însemnătate bisericească și duhovnicească. Este vorba despre praznicul „Întâmpinarea Domnului” de la 2 februarie, când bătrânul Simeon, după 40 de zile de la Nașterea Mântuitorului primește în brațe pe Fiul lui Dumnezeu, întrupat din Fecioara Maria, pentru Mântuirea lumii.



După Nașterea Domnului Iisus Hristos, trecând patruzeci de zile și împlinindu-se vremea curăției celei legiuite, Preacurata Fecioară Maria plecând din Betleem cu Sfântul Iosif și cu Pruncul Hristos au venit la Ierusalim, în Biserica lui Dumnezeu, să îplinească Legea Domnului, punând înaintea Lui pe tot întâiul născut de parte bărbătească și răscumpărându-L cu prețul cel rânduit, și încă, să se curătească după naștere, prin aducerea jertfei celei cuviincioase lui Dumnezeu și prin rugăciunea preotului. În Legea Veche după porunca dată lui Moise de către Domnul este scris că: *"Femeia care va zămisli și va naște parte bărbătească, necurată va fi șapte zile și în ziua a opta să se taie pruncul împrejur, iar ea va ședea treizeci și trei de zile sub acoperământul necurăției sale; de tot lucrul sfânt să nu se atingă și în biserică să nu intre, până ce se vor sfârși cele patruzeci de zile ale curăției ei. Și când se*

vor împlini zilele curățirii, să aducă un miel de un an, fără de prihană, spre arderea cea de tot și un pui de porumbel sau de turturea, pentru păcat; iar de nu va fi bogată ca să aducă miel, atunci să aducă două turturele sau doi pui de porumbel, unul spre arderea cea de tot și altul pentru păcat; apoi se va ruga pentru dânsa preotul și se va curăți" (Levitic 12, 2-8). Despre punerea înaintea Domnului a celui dintâi născut, astfel este scris: *"Sfințește-Mi pe tot cel dintâi născut (parte bărbătească), care deschide pântecul"* (Ieșirea 13, 2). Și iarăși: *"Pe cel întâi născut al fiilor tăi să Mi-l dai Mie"* (Ieșirea 22, 29). Aceasta se urma pentru facerea de bine cea mare a lui Dumnezeu, încă din Egipt, când s-au cruțat cei întâi născuți ai lui Israil. Pentru aceasta, israilitenii aduceau pe pruncii lor cei întâi născuți în biserică, dându-i dajdie lui Dumnezeu, ca pe o datorie stabilită prin lege.

Deci, acea lege a Domnului împlinind-o Maica lui Dumnezeu, a venit acum în biserică, cu Dătătorul Legii. A venit să se curătească deși nu-i trebuia curățire, fiind neîntinată și Preacurată. Pentru că aceea care a zămislit fără bărbat și a născut fără dureri și fără vătămarea curăției sale celei feciorești, aceea n-a avut nici un fel de necurăție obișnuită femeilor celor ce nasc. Pentru că ceea ce a născut pe Izvorul curăției, cum putea să se afle sub necurăție? Din ea S-a născut Hristos, ca un rod din pom; iar pomul nu se vatămă, nici se întinează după înflorirea rodului său.

Nevătămată și curată a rămas Fecioara după nașterea lui Hristos, adică a rodului celui binecuvântat. Prin ea a trecut Hristos precum raza soarelui trece prin sticlă sau prin cristal. Precum nu se sfarmă nici întinează raza care trece prin sticlă și prin cristal, ci mai curat îl strălucește, tot așa și Soarele dreptății, Hristos, n-a vătămat fecioria Preacuratei Maicii Sale, nici cu durerile cele obișnuite femeilor n-a întinat ușa nașterii celei firești, cea cu curăția pecetluită și cu fecioria păzită, trecînd mai presus de fire; ci mai ales i-a îndoit curăția ei, sfințind-o prin trecerea Sa și luminînd-o cu dumnezeiasca lumină a harului.

Nu era nevoie de curățire a aceleia care a născut fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvîntul. Dar ca să nu se arate potrivnică Legii, ci mai ales să fie ascultătoare, a venit să se curățească, ea cea cu totul curată și fără prihană. Apoi a adus jertfă, nu ca cei bogăți, care aduceau un miel de un an fără prihană, ci ca acei săraci, care aduceau două turturele sau doi porumbei, arătînd în toate smerenie și iubind sărăcia, iar de mîndria bogăților fugind. Și, după Legea dumnezeiască L-a răscumpărat pe El, cu prețul cel hotărît, adică cu cinci sicli, care era înainte închipuire a celor cinci răni mari ale lui Hristos, pe Care le-a primit pe cruce, prin care toată lumea s-a răscumpărat de blestemul Legii și de robia vrăjmașului.

Se mai povestește încă, de Sfinții Părinți, că Sfîntul prooroc Zaharia, tatăl Înaintemergătorului, a așezat pe Preacurata Fecioară, care a intrat cu Pruncul pentru curățire în biserică, nu în locul celor ce se curățau, ci în locul fecioarelor, în care femeile care aveau bărbați nu se cădea să stea. Văzînd cărturarii și fariseii aceasta, au început a cărți, iar Zaharia a stat împotriva lor, spunîndu-le că acea maică și după naștere e fecioară curată. Iar ei necrezînd, sfîntul le-a spus că firea omenească, cu toată făptura, este slujitoare Ziditorului său, și în mâinile Lui cele atotputernice este, ca după a sa voie să rînduiască toate, adică să facă astfel ca fecioara să nască și după naștere să rămână iarăși fecioară. "Deci pentru aceasta nu am deosebit pe această Maică de la locul fecioarelor, de vreme ce este fecioară cu adevărat".

În aceeași vreme când părinții au adus pe pruncul Iisus în biserică, ca să facă după obiceiul legii, a venit, purtându-se de Duhul lui Dumnezeu, Sfîntul Simeon, bătrînul, om drept și credincios, așteptînd mîngăierea lui Israil, care era să fie prin venirea lui Mesia, pentru că știa că acum se apropie Mesia cel așteptat, de vreme ce sceptra lui Iuda trecuse la Irod, după proorocia strămoșului Iacov patriarhul, care a zis: "*Nu va lipsi domn din Iuda, pînă ce va veni așteptarea neamurilor, Hristos Domnul*" (cf. Ieșirea 49, 10). Asemenea și cele șaptezeci de săptămîni de câte șapte ani ale lui Daniil, acum se sfîrșiseră, după care se socotise că va fi venirea lui Mesia. Pe lîngă aceasta, lui Simeon era făgăduit de la Duhul Sfînt să nu vadă moartea mai înainte de a-L vedea pe Hristos Domnul. Sinaxarele și Tradiția Bisericii, unii Sfinți Părinți, precum și istoricii bizantini Hegesip și Nichifor Calist, spun că dreptul Simeon era preot la templul din Ierusalim și mare cărturar al Legii Vechi. El s-a născut cu 300 de ani înainte de nașterea lui Hristos, și avea o viață sfîntă. Și iată că în acel timp, adică cu 250 de ani înainte de Hristos, era faraon, adică împărat al Egiptului, Ptolomeu Filadelful, un om foarte învățat. El a hotărât să traducă din limba ebraică în limba greacă Sfînta Scriptură, adică Vechiul Testament, ce se păstra cu mare sfințenie în Templul din Ierusalim. Pentru aceasta a adus în Egipt 70 de înțelepți și cărturari iudei, printre care se număra și Simeon. Împărțind între ei textul Sfîntei Scripturi, lui Simeon i-a fost rînduit de Dumnezeu să traducă pe profetul Isaia. Când a ajuns să traducă profeția despre întruparea Domnului, adică cuvintele acestea: „*Iată fecioara va lua în pîntece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel, care înseamnă „cu noi este Dumnezeu”*” (Isaia 7,14), Simeon socotea că aici ar fi o greșeală în text. Căci se întrebă: „Cum poate să nască o fecioară fără de bărbat și să rămână fecioară?”. De aceea Simeon a ras textul de pe original și l-a corectat astfel: „O tînără tăinuită de bărbatul ei va lua în pîntece...”. A doua zi când a vrut să continue traducerea, a găsit acest verset îndreptat de o mână nevăzută. Deci nedumerindu-se credea că unul dintre cărturari i-a corectat textul; apoi a șters și schimbat textul a doua oară, iar dimineața iar l-a găsit îndreptat ca mai înainte. A treia oară, când voia să schimbe textul după mintea lui, arhanghelul Gavriil l-a apucat de mână la porunca lui Dumnezeu și i-a spus: „Stai Simeoane, și nu te îndoi de această taină, că la Dumnezeu nici un lucru nu este cu neputință. Că Dumnezeu care a făcut femeia din bărbat, adică pe Eva din coasta lui Adam, oare nu poate să nască bărbat, pe Fiul lui Dumnezeu, din fecioară fără de bărbat și fără stricăciune? Iată, pentru că n-ai crezut acest cuvînt proorocit de Duhul Sfînt, nu vei muri, zice Dumnezeu, pînă nu se vor împlini cuvintele acestea și pînă nu vei vedea și purta în brațele tale pe Hristosul Domnului!”.

Așadar ținînd pe pruncul Iisus în brațe când a fost adus de către părinți la Templu, și binecuvîntîndu-L, dreptul Simeon a zis: „*Acum slobozește pe robul Tău Stăpîne, după cuvîntul Tău în pace, că văzură ochii mei mîntuirea Ta, care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israil*”. Apoi a zis către Maria, Maica Lui: "*Iată, Acesta este pus spre căderea și ridicarea multora din Israil, și ca un semn care va stârni împotriviri, și prin sufletul Tău va trece sabie, ca să descopere gîndurile din multe inimi.*" (Luca 2, 34-35). Adică va fi spre căderea celor care nu vor voi să creadă cuvintele Lui, iar spre ridicarea celor ce vor primi cu dragoste sfînta Lui

propovăduire; spre căderea cărturarilor și a fariseilor, pe care i-a orbit răutatea lor, iar spre ridicarea pescarilor celor simpli și neștiutori. Pentru că va alege pe cei neînțelepți, ca să rușineze pe cei înțelepți ai veacului acestuia. Apoi va fi spre căderea sinagogii evreești, a Legii celei Vechi și spre ridicarea Bisericii lui Dumnezeu, prin darul cel nou și spre semnul Căruia se va zice împotriva. Căci multă grăire împotriva va fi pentru Dînsul între popoare; unii vor zice că este bun, iar alții nu, ci că înșeală poporul. Și-L va pune pe El, după cuvîntul proorocului Ieremia, ca pe o țintă spre săgetare, spînzurîndu-L pe lemnul Crucii și rănindu-L cu piroanele și sulița. În acea vreme, ție, o! Maică fără de bărbat, prin suflet îți va trece sabia și vei suferi dureri în inimă, când vei vedea pe Fiul tău pironit pe cruce, pe care l-ai născut în lumea aceasta fără de dureri. Pe Acela îl vei petrece din lumea aceasta cu multe dureri și cu mare tânguire".

Atunci era acolo și Ana proorocița, fiica lui Fanuel, din seminția lui Așer, care îmbătrînise în văduvie foarte mult, ca la optzeci și patru de ani și care numai șapte ani viețuise cu bărbatul său din fecioria ei. Rămînînd văduvă, tot restul vieții ei l-a petrecut cu dumnezeiască plăcere, nedepărîndu-se de biserică, ci cu postul și cu rugăciunile slujind lui Dumnezeu ziua și noaptea. Aceea, apropiindu-se într-acel ceas, multe proorociri spunea despre Pruncul cel adus în Biserica Domnului, tuturor celor ce așteptau izbăvirea în Ierusalim (Luca 2, 36-38).

Auzind și văzînd aceasta, fariseii și cărturarii cărteau în inimile lor, mâniindu-se cu zavistie asupra lui Zaharia, ca asupra unui călcător de lege, căci chiar în locul fecioarelor pusese pe Maica ce venise pentru curățire. Iar asupra lui Simeon și a Anei se mâniau, căci au dat aceste mărturii despre Prunc. Și nu le-au tăcut acestea, nici chiar în fața lui Irod împăratul, ci le-au spus pe toate cele făcute și grăite în biserică. Pentru aceasta, îndată a fost căutat spre ucidere pe dumnezeiescul Prunc, Hristos Domnul, dar nu L-au aflat căci Sfîntul Iosif cu Preacurata Născătoare de Dumnezeu, sfârșind în biserică toate, după Legea Domnului, nu s-au întors în Betleem, ci în Galileea, în cetatea Nazaret, iar de acolo au pornit în Egipt. Iar Pruncul creștea și se întărea cu duhul, umplîndu-se de înțelepciune iar harul lui Dumnezeu era peste Dînsul (Luca 2,40).

(Extrase din „*Viețile Sfinților*” pe luna februarie, Ed. Episcopiei Romanului, 1999 și „*Predici la praznice împărătești și la sfinții de peste an*” de Arhimandrit Cleopa Ilie, Ed. Episcopiei Romanului, 1996)

“Cel ce cu nașterea Ta ai sfințit pîntecelul Fecioarei și mâinile lui Simeon care Te-au întâmpinat acum le-ai binecuvîntat și precum se cuvenea ne-ai mîntuit pe noi, Hristoase Dumnezeule, împacă lumea ce se găsește în războaie și întărește Biserica, pe care ai iubit-o, Unule, Iubitorule de oameni.” (Condac al Întâmpinării Domnului)

Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron, sărbătorit la 17 februarie

Acest sfânt mucenic a trăit pe vremea împăraților Maximian și Maximin și era de fel din cetatea Amasiei. Fiind încorporat în oastea împăratului, și mergînd în părțile Răsăritului la locul ce se numea Evhaita, în ceata generalului Vringa, a fost chemat de acesta la cercetare și a mărturisit că Hristos este Dumnezeu, batjocorînd idolii elinilor ca pe niște statui neînsuflețite și lucruri făcute de mâinile omenești. Dându-i-se vreme să se gîndească mai bine, el nu a cheltuit aceea vreme în nelucrare, ci a săvârșit o faptă cât se poate de mare. A ars cu foc statuia aceleia pe care elinii o socoteau mama idolilor. Drept aceea, fiind prins și mărturisind că el singur a fost cel care a dat foc statuii, a fost chinuit în felurite chipuri; și fiind băgat într-un cuptor aprins și-a primit sfârșitul acolo, deși văpaia focului numai a înconjurat trupul sfântului, nevătămîndu-l deloc.

După moartea sa, sfântul s-a arătat patriarhului Evdoxie al Constantinopolului, în timpul împăratului Iulian, și căruia i-a spus că bucatele din târg erau spurcate, din ordin împărătesc, cu sângele animalelor ce au fost jertfite idolilor, în timp ce creștinii erau în Postul Paștelui. Pentru aceasta sfântul i-a îndemnat să se hrănească cu colivă, dar Evdoxie nepricepîndu-se ce este coliva, marele Teodor i-a spus: „Coliva este făcută din grâu fiert și așa ne-am obișnuit noi a numi grăul fiert în Evhaita”. De atunci, în semn de mulțumire, creștinii obișnuiau să mănânce, în fiecare primă sîmbăta a Postului Mare, colivă, făcînd pomenirea Sfântului Mucenic Teodor.

Călătoria către Paște - I. Pregătirea pentru post

Vom încerca începând din acest număr și continuând cu cele din martie și aprilie să înțelegem sensul pregătirii pentru sfânta sărbătoare a Învierii Domnului, așa cum ne este ea propusă de Biserică, prin rânduiala slujbelor și prin efortul ascetic al postului. Ne vom ghida în expunerea noastră în special după lucrarea părintelui Alexander Schmemmann „Postul cel Mare” (Ed. Univers enciclopedic, București, 1995) și cea a ierom. Makarios Simonopetrului „Triodul explicat” (Ed. Deisis, Sibiu, 2000).

Paștele este sărbătoarea înnoirii firii omenești, a vieții celei noi adusă nouă de Hristos, Dumnezeu făcut om pentru ca noi să devenim dumnezei, adică să ne împărtășim din viața cea nouă ce emană din trupul Său îndumnezeit. Despre această viață în Hristos, dăruită nouă la Botez, Sf. Apostol Pavel spune : „ne-am îngropat împreună cu El, în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții” (Romani, 6:4). Prin faptul că Hristos ne-a făcut părtași învierii Sale, ca om, sărbătoarea Paștelui nu este doar o prăznuire a ceva ce s-a petrecut în trecut, ci a ceea ce este însăși esența vieții noastre creștine prezente.

Cum, însă, însușirea acestui mod de existență eclesial, a vieții în comuniune de iubire cu Dumnezeu, este rezultatul propriei noastre voințe (căci Dumnezeu nu ne poate obliga să-L iubim), de multe ori uităm scopul existenței noastre pământești, ne pierdem în „grijile cotidiene”, și revenim la vechiul mod de viață, ce nu mai are ca scop primordial „căutarea mai întâi a Împărăției lui Dumnezeu și a dreptății Sale”. Pr. Schmemmann spune despre această revenire la viața cea lumească : „Cu adevărat, trăim ca și când El n-ar fi venit niciodată. Acesta este singurul păcat adevărat, păcatul păcatelor, nesfârșita tristețe și tragedie a creștinătății noastre. Dacă pricepem aceasta, atunci putem înțelege ce este Paștele, de ce este nevoie de Post și ce implică acesta. Pentru că abia atunci înțelegem că tradițiile liturgice ale Bisericii, toate perioadele și slujbele sale, există, întâi de toate, cu scopul de a ne ajuta să ne recăpătăm vederea și gustul acestei *vieți noi* pe care noi atât de ușor o risipim și o înșelăm, pentru a face pocăință și a ne întoarce la ea”. Bineînțeles, căutare Împărăției lui Dumnezeu este „calea cea strâmtă”, ce se parcurge cu efort și renunțări și de cele mai multe ori alegerea ei nu este lucru ușor. Soluția ce ne este dată de Biserică pentru „deschiderea ochilor” noștri spre aprecierea cum se cuvine a darului făcut nouă de către Fiul lui Dumnezeu, la Învierea Sa ca om, este Postul Paștelui.

În Biserica primară Botezul catehumenilor se săvârșea la Sfânta Liturghie de Paști iar Postul avea tocmai acest rol : de a pregăti pe cel ce se va boteza – ce va primi potențial viața cea nouă în Hristos – pentru realizarea măreției actului liturgic la care va fi supus. Această semnificație este valabilă și astăzi; Pastele (etimologic „trecere”) este trecerea noastră la viața cea nouă iar Postul este pregătirea noastră pentru această trecere, revenirea noastră anuală la propriul Botez. Numai prin această pregătire vom pătrunde cu adevărat sensul cântării de la Liturghia pascală „Astăzi toate s-au umplut de lumină, cerul și pământul și cele de sub pământ”. Lumina este prin excelență simbolul vieții dumnezeiești dăruită nouă de Hristos.

Dată fiind semnificația specială a Postului Paștelui și, în același timp, starea avansată de laicizare a vieții membrilor ei, Biserica ne pregătește pentru această călătorie a Postului înainte ca ea să înceapă. Astfel, lecturile biblice din duminicile care preced Postul sunt o „tâlcuire” a sensului perioadei ascetice ce va să urmeze. În continuare ne vom opri, pe scurt, asupra câtorva pericope evanghelice, urmând ca în numărul următor să le amintim pe cele corespunzătoare lunii martie.

Prima duminică este duminica în care se citește pericopa despre Zaheu (Luca, 9:1-10). Este mesajul *dorinței*. Zaheu dorea să-L vadă pe Domnul și s-a suit într-un copac căci era mic de statură. Deși scund, el biruiește această slăbiciune și îl vede pe Domnul. Iisus răspunde dorinței sale și merge în casa lui. Micimea de statură a lui Zaheu este semnul slăbiciunii omenești ce este biruită prin voință. Dorința sa puternică este orientată spre bine (apropierea de Hristos) și de aceea răspunsul Mântuitorului nu se lasă așteptat. Rezultatul este venirea lui Iisus în casa sa, într-ale sale. Este simbolul împărtășirii de Hristos, de viața cea nouă ce iradiază din trupul Său omenesc îndumnezeit.

O altă lectură biblică pregătitoare pentru Postul Paștelui este cea despre femeia cananeeancă (Mt. 15:21-28). Este vorba despre o femeie din ținuturile Tirului și Sidonului, a cărei fiică era rău chinuită de demon. Ea se roagă cu insistență lui Iisus să o mântuiască și nu se descurajează de un prim răspuns al Mântuitorului în care El spune că nu este trimis decât pentru cei din casa lui Israel. Văzând insistență sa Iisus îi spune „O femeie, mare este credința ta; fie ție precum voiești.” Femeia cananeeancă este simbolul

voinței manifestată prin rugăciune stăruitoare și bazată pe o credință statornică. Omul nu se poate lepăda singur de obiceiurile vieții sale celei vechi, de aceea are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Rugăciunea este forma obișnuită de a cere ajutorul lui Dumnezeu și ea trebuie să fie un mijloc frecvent de progres în călătoria omului spre viața cea nouă în Hristos. Ea trebuie făcută cu credința că Cel ce a murit pe cruce ca noi să ne împărtășim de viața cea dumnezeiască nu ne va lăsa fără răspuns.

Următoarea duminică este „Duminica Vameșului și a Fariseului”. Lectura evanghelică este Luca, 18:10-14, în care ne este prezentat un fariseu plin de sine, ce-și măsoară cucernicia după aspecte exterioare și un vameș care se smerește pe sine, ceea ce-l îndreptățește în fața lui Dumnezeu. Mesajul conținut în această pericopă este esențial pentru călătoria Postului : *smerenia* – virtute absolut necesară pentru împărtășirea de harul dumnezeiesc. Omul nu realizează de la sine trecerea de la viața biologică la cea duhovnicească; această trecere este imposibilă fără prezența și lucrarea lui Dumnezeu, adică a *harului* Său. Smerenia nu este altceva decât recunoașterea acestei lucrări a lui Dumnezeu; omul nu mai consideră că ceea ce realizează este rezultatul unic al propriilor inițiative și acțiuni, ci recunoaște că fără ajutorul lui Dumnezeu nu poate înainta pe calea viețuirii creștine.

Smerenia este și un semn al perfecțiunii ce se găsește în Dumnezeu. Pr. Schmemmann spune „ Aproape că este imposibil să „traduci în fapt” omului modern, hrănit din publicitate, din afirmarea de sine și dintr-o nesfârșită laudă de sine, că tot ceea ce este într-adevăr perfect, frumos și bun este în același timp *în mod firesc smerit*; datorită perfecțiunii sale nu necesită în nici un fel „publicitate”, slavă exterioară sau „adulare”. Dumnezeu este smerit *pentru că* este perfect; smerenia Lui este slava Lui și sursa adevăratei frumuseți, perfecțiuni și bunătați, și oricine se apropie de Dumnezeu și-L cunoaște devine imediat părtaș la smerenia divină și este înfrumusețat de ea. Aceasta este taina Fecioarei Maria, Maica lui Hristos, a cărei smerenie a făcut-o bucuria întregii Creații și cea mai mare revelație a frumuseții pe pământ, taina tuturor sfinților și taina fiecărei ființe umane din timpul puținelor momente ale apropierii sale de Dumnezeu”. Dacă pocăința este o întoarcere la adevăratul sens al vieții noastre în lume atunci smerenia este o atitudine absolut necesară în călătoria Postului.

O altă duminică pregătitoare pentru Post este cea a Fiului risipitor, în care la Sfânta Liturghie se citește pericopa evanghelică de la Luca 15:11-32. Este vorba despre fiul risipitor, plecat într-o țară îndepărtată unde și-a cheltuit averea și care acum se întoarce smerit la ai săi. Această pericopă ne indică un aspect important al pocăinței – sentimentul înstrăinării noastre de Dumnezeu și perceperea apropierii noastre de El ca o întoarcere din exil. Trebuie să înțelegem cât de departe suntem de scopul pentru care Dumnezeu a rânduit să trăim în această lume pentru a putea realiza necesitatea și urgența pocăinței noastre (ca revenire la adevăratul sens). Sentimentul înstrăinării de Dumnezeu se traduce prin faptul că începem să înțelegem, ca și fiul risipitor, că în această lume nu suntem „acasă”. El este urmat, în mod necesar, de dorința de reîntoarcere la viața pe care inițial am primit-o la Botez, de reîntoarcere „în Casa Tatălui”.

Condacul acestei zile spune „De la părintească slava Ta depărtându-mă neînțelepțește, întru răutăți am risipit bogăția care mi-ai dat. Pentru aceasta glasul desfrânatului aduc Ție: Greșit-am înaintea Ta, Părinte Îndurate ! Primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, și mă fă ca pe unul din slujitorii Tăi”. În același spirit, la Utrenia acestei duminici se cântă Psalmul 136, al înstrăinării, cântat de evrei în captivitatea babilonică, pe când se gândeau la orașul sfânt al Ierusalimului. Acest psalm va fi cântat și în ultimele două duminici dinaintea Postului – înfățișat ca reîntoarcere din exil.

Cristian Dascălu

Rețetă de colivă

Mai jos vom da rețeta colivei, așa cum se obișnuiește a se face în unele părți ale României în ziua de astăzi. Coliva făcută din grâu fiert, îndulcită cu miere sau cu zahăr, închipuie însuși trupul mortului, deoarece hrana principală a trupului omenesc este grâul. Ea este, totodată, o expresie materială a credinței noastre în nemurire și înviere, fiind făcută din boabe de grâu, pe care Domnul însuși le-a înfățișat ca simboluri ale învierii trupurilor: după cum bobul de grâu, ca să încolțească și să aducă roadă, trebuie să fie îngropat mai întâi în pământ și să putrezească, tot așa și trupul omenesc mai întâi se îngroapă și putrezește, pentru ca să învieze apoi întru nestrucăciune (vezi In. XII, 24. Comp. si I Cor XV, 36). Dulciurile și ingredientele care intra în compoziția colivei reprezintă virtuțile sfinților sau ale răposaților pomeniți, ori dulceața vieții celei veșnice, pe care nădăjduim că a dobândit-o mortul. (Liturgică Specială, Pr. Prof. dr. Ene Braniste, Ed. Nemira, 2002, pag. 379).

Ingrediente

1 kg de grâu (arpacaș); 1-2 Kg de nuci; 200-250 g de zahăr; coaja de la 1-2 lamâi, și de la 1/2-1 portocală, ce nu au fost tratate; scorțișoară; rom sau altă esență (exp. cointreau ...); zahăr pudră; și facultativ: cacao, bomboane, miere...

Preparare

Coliva se prepară în doi timpi. Primul timp este seara înainte de a merge la biserică, când se fierbe grâul, iar cel de-al doilea timp este de dimineață chiar în ziua în care urmează să fie adusă ca ofrandă la biserică, și de aceea trebuie prevăzută cam o ora pentru această ultima preparare (depinde, mai mult, cât stăruieți pentru a o orna).

• Primul timp, seara

Grâul se alege, îndepărtându-se pleava și bucatelele de grâu sparte. După aceasta se spală în 9 ape călduțe (corespunzătoare celor 9 cete îngerești) și se pune la fiert în 3 litri de apă, de preferință într-o oală de teflon. Focul este la început potrivit de mare, iar când începe să fiarbă apa, se dă mai mic. În timpul fierberii nu se amesteca cu lingura ci se mișcă oala din când în când, astfel ca grâul să nu se lipească. Se ține pe foc pâna ce apa scade și când apa a scazut aproape complet, se adaugă puțină sare și **zaharul**, amestecându-se ușor cu lingura de lemn. Se mai lasă 5-10 minute pâna când nu mai este apă iar bobul de grâu este "înflorit". După fiert grâul se rastoarnă într-o oală smălțuită și se acoperă cu un ștergar umed pentru a nu face coajă. Tot seara puteți curăța **nucile** de coajă astfel încât să aveți o farfurie adâncă plină de mieji. Jumatate din ei se dau prin mașina de nuci (sau dacă nu avem putem să găsim în comerț o răzătoare manuală de brânză și care poate fi folosită cu succes pentru a fărâmița nuca). Cealaltă jumătate din miejii de nucă se vor tăia cu cuțitul în bucățele mai mici. Se are în vedere a se opri jumătați de mieji de nucă (10-20) pentru a forma o cruce pe colivă.

• Al doilea timp, de dimineața

Dacă s-a format coaja la grâu se îndepartează. Se adaugă miejii de nucă ce au fost sfaramați și cam un sfert din cantitatea de nucă ce a fost dată prin mașină. Se aromatizează adăugându-se **coaja de lămâie** dată prin răzătoare mică. (Se poate adăuga în egală măsură și coaja de la o jumătate de portocală). Se mai adaugă o sticlură de **esență de rom** (sau dacă nu avem, o alta aromă), și **scorțișoară**. Se gustă și dacă nu este destul de dulce se poate adăuga o lingură-două de miere. Toată compoziția se frământă bine cu mâna și se așează pe platouri, nivelându-se bine. Se adaugă pe deasupra restul de nucă măcinată astfel încât să fie un strat destul de gros, pentru ca zahărul farin ce se va pune pe urma să nu se umezească. Printr-o strecurătoare mică se pudrează pe deasupra **zahăr farin** până ce se acoperă toată nuca. Se nivelează cu ajutorul unei foi albe de hârtie care se așează pe deasupra și se presează ușor cu mana. După ce s-a omogenizat suprafața se formează o cruce din jumătățile de nucă păstrate. Se poate însa să se facă o cruce și din **cacao**, folosindu-se un șablon. Dacă preferați puteți folosi pentru decorare bomboane etc...

Corina Veersé

Programul slujbelor Parohiei

Duminica : Utrenia 08:45, Sfânta Liturghie 10:15 **in datele de** : 27 februarie; 13 martie, 27 martie.

Colegiul de redacție : Pr. Cătălin Adrian Cordoș, Cristian Dascălu (redactor-șef), Corina Veersé.

Parohia „Toți Sfinții”- Grenoble, France. Mitropolia Ortodoxă Română pentru Europa Occidentală și Meridională.

Centre Oecuménique de Poisat , Place George Brassens, 38320 Poisat, France. Site web : <http://tousaints.free.fr>

Contact : Pr. Cătălin Adrian Cordoș , tel : 06.14.26.31.21, e-mail : ccordos@yahoo.com
